

Olomoucký kraj
Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní a správních činností
Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

sp. zn.: KÚOK/23512/2024

V Olomouci dne 22. 2. 2024

č. j.: KUOK 28852/2024

počet stran/listů/příloh: 16/8/0

Oprávněná úřední osoba pro vyřizování: Mgr. Ondřej Vojkovský

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Šárka Calábková

Rozhodnutí

Krajský úřad Olomouckého kraje jako nadřízený orgán (dále také jen „nadřízený orgán“, „odvolací orgán“ nebo též „krajský úřad“) příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále podle § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo též „zákon“ či „InfZ“), rozhodl v souladu s ustanovením § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím o stížnosti a odvolání společnosti Sprintel s.r.o., se sídlem Svatoplukova 3725/60a, 796 01 Prostějov, IČ: 26974487, zastoupené jejím jednatelem Petrem Kapounkem (dále také jen „stěžovatel“, „odvolatel“ či „žadatel“), směřujících proti postupu obce Horka nad Moravou při vyřizování části její žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a předložených nadřízenému orgánu dne 9. 2. 2024, takto:

- I. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se **rozhodnutí** obce Horka nad Moravou č. j.: HB/32/2024 ze dne 31. 1. 2024 **zrušuje** a věc se v rozsahu bodů č. 2, 3, 7, 9, 15, 16, 17, 18, 19, 22, 23, 24, 25, 26 a 28 žádosti odvolatele o poskytnutí informací ze dne 31. 1. 2024, evidované pod č. j.: 326/2023 **vrací** tomuto povinnému subjektu k novému projednání.
- II. Podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnému subjektu – obci Horka nad Moravou **p ř i k a z u j e**, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí **žádost** odvolatele o poskytnutí informací ze dne 31. 1. 2024, evidovanou pod č. j.: 326/2023 **vyřídil** v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, a to v rozsahu bodů č. 1, 4, 8, 12, 13, 14, 20 a bodu č. 5 v rozsahu „*Informace, zda je optická síť v majetku obce Horka nad Moravou již v provozu, a pokud je v provozu, jaká je nabídka služeb a jaká je u služeb domácnostem úroveň SLA (Service Level Agreement / garantovaná dostupnost služby).*“

O d ů v o d n ě n í

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností, obdržel dne 9. 2. 2024 prostřednictvím obce Horka nad Moravou (dále také jen „povinný

subjekt“) spisový materiál týkající se podání společnosti Sprintel s.r.o. směřujícího proti postupu povinného subjektu při vyřizování části jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 31. 12. 2023.

I.

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že se odvolatel svým podáním datovaným ke dni 31. 12. 2023 obrátil na povinný subjekt s žádostí o poskytnutí informací souvisejících s vybudováním a provozováním optické sítě v obci Horka nad Moravou. Svou žádost odvolatel podrobně konkretizoval ve 28 bodech a datovou schránkou ji zaslal povinnému subjektu, který ji zaevidoval ke dni 31. 12. 2023 pod č. j.: 326/2023.

Následně povinný subjekt na obdrženou žádost reagoval vyrozuměním datovaným ke dni 12. 1. 2024 a označeným č. j.: HB/10/2024, jehož prostřednictvím tento sdělil žadateli, že lhůta pro vyřízení jeho žádosti se s odkazem na § 14 odst. 6 písm. a) InfZ prodlužuje o 10 dní. Předmětné vyrozumění odeslal povinný subjekt žadateli téhož dne prostřednictvím systému datových schránek.

Dne 31. 1. 2024 pak povinný subjekt v rámci vyřizování shora uvedené žádosti o informace odeslal žadateli do jeho datové schránky dva dokumenty datované k témuž dni, tedy k 31. 1. 2024. Prvním byl dokument označený č. j.: HB/31/2024 a nadepsaný jako „*Poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“, ve kterém se povinný subjekt stručně vyjádřil k jednotlivým bodům žádosti, přičemž několikrát odkázal na druhý z výše zmíněných dokumentů, kterým bylo rozhodnutí č. j.: HB/32/2024 o částečném odmítnutí výše konkretizované žádosti o informace. Z textu předmětného rozhodnutí vyplynulo, že povinný subjekt žádost odmítl v rozsahu bodů 2, 3, 15, 17 a 18, a dále pak v částech bodů 7, 9, 10, 16, 19, 22, 23, 24, 25, 26 a 28.

S vyřízením své žádosti shora popsáním způsobem se ovšem žadatel nespokojil, a proto dne 6. 2. 2024 přistoupil k podání opravného prostředku. Toto své podání sice žadatel označil toliko slovy „*Věc: Stížnost na vyřízení žádosti o poskytnutí informací*“, z jeho obsahu je nicméně zjevné, že žadatel zároveň podává odvolání proti výše konkretizovanému rozhodnutí, jehož prostřednictvím byla ze strany povinného subjektu částečně odmítnuta jeho žádost o informace ze dne 31. 12. 2023 (viz výše). Své podání adresoval žadatel správně povinnému subjektu, který jej dne 7. 2. 2024 zaevidoval pod č. j.: 45/2024.

Následně jej datovou schránkou postoupil nadřízenému orgánu k dalšímu řízení. Předmětné odvolání obdržel nadřízený orgán od povinného subjektu spolu průvodním dopisem prostřednictvím systému datových schránek dne 8. 2. 2024. Následujícího dne, tedy 9. 2. 2024 pak nadřízený orgán obdržel i související spisový materiál, jak bylo již shora uvedeno.

II.

Po prostudování dostupného spisového materiálu a odpovědném zvážení všech relevantních skutečností dospěl nadřízený orgán k závěru, že povinný subjekt nepostupoval při vyřizování výše citované žádosti o informace v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, když se v rámci svého postupu vůči žadateli dopustil celé řady zásadních pochybení, která jsou ze strany nadřízeného orgánu rozebrána níže v následujícím textu.

Hned zkraje je nicméně nezbytné vypořádat se s otázkou právní kvalifikace vlastního opravného prostředku, který žadatel označil jakožto „stížnost“. Podle obecných právních zásad je nutno každé podání hodnotit podle jeho obsahu, tedy v širším kontextu a nikoliv pouze podle jeho formálního označení a použitých slov (zde výraz „stížnost“). Jak už bylo naznačeno výše v rámci popisu procesní historie, z obsahu žadatelova podání ze dne 6. 2. 2024 je dovoditelné, že tento jednak napadá rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti, zároveň pak žadatel v tomto svém podání brojí proti způsobu vyřízení své žádosti ve vybraných bodech (viz dále). Vzhledem k systematice zákona o svobodném přístupu k informacím, který upravuje dva typy opravných prostředků (stížnost a odvolání), musí nadřízený orgán vyvodit jednoznačný závěr, že stěžovatelovo podání je nutné hodnotit jako odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu a současně i jako stížnost proti způsobu vyřízení jeho žádosti, ačkoli je toto formálně označeno pouze jako stížnost. Vzhledem k tomu považoval nadřízený orgán za účelné rozhodnout zároveň o stížnosti i odvolání, čemuž odpovídá i výrok tohoto rozhodnutí.

Dále považuje odvolací orgán za nezbytné vyjádřit se k povaze podaného opravného prostředku stran jeho včasnosti a přípustnosti. Odvolací orgán proto v rámci shora rozebrané procesní historie posoudil běh příslušných lhůt a s ohledem na relevantní ustanovení zákona dospěl k závěru, že odvolání i stížnost byly ze strany žadatele podány řádně a včas. Povinný subjekt předmětnou žádost řešil prostřednictvím „vyřizujícího“ dopisu a odmítavého rozhodnutí, kterým žádost částečně odmítl. Žádost byla podána 31. 12. 2023, rozhodnutí o jejím částečném odmítnutí č. j.: HB/32/2024 bylo stejně jako vyřizující dopis č. j.: HB/31/2024 odesláno do datové schránky žadatele dne 31. 1. 2024. Reakce žadatele v podobě opravného prostředku je pak datována ke dni 6. 2. 2024, s tím, že povinný subjekt obdržené podání zaevidoval ke dni 7. 2. 2024. S ohledem na systematiku zákona o svobodném přístupu k informacím, jakož i délku a běh příslušných lhůt, vyhodnotil nadřízený orgán podaný opravný prostředek jako včasný a přípustný.

V neposlední řadě se pak nadřízený orgán zabýval vyhodnocením rozsahu napadení postupu povinného subjektu při vyřizování předmětné žádosti o informace ze dne 31. 12. 2023. V textu svého podání odvolatel nenapadá celý postup povinného subjektu, ale poukazuje na (ne)vyřízení konkrétních bodů své žádosti. Do svého podání tak odvolatel v reakci na postup povinného subjektu logicky zahrnul jak stížnost, tak i odvolání a jednotlivě uvedl číslované body své žádosti, u kterých tento nesouhlasí se způsobem vyřízení. K většině z nich žadatel připojil i vlastní argumentaci ve formě konkrétních odvolacích, resp. stížnostních námitek. Vzhledem k tomu, že je nadřízený orgán vázán rozsahem napadení uvedeným ve stížnosti/odvolání, zabýval se tento výhradně přezkumem postupu povinného subjektu ve vztahu k těm bodům žádosti, u kterých žadatel rozporuje správnost a kvalitu vyřízení ze strany povinného subjektu. Tomu pak odpovídá i výrok tohoto rozhodnutí nadřízeného orgánu.

III.

Pokud jde o napadené rozhodnutí č. j.: HB/32/2024 ze dne 31. 1. 2024, toto je z pohledu nadřízeného orgánu nepřezkoumatelné. Jak výrok, tak i odůvodnění sice hovoří o tom, že je odvolatelova žádost odmítána v rozsahu bodů 2, 3, 15, 17 a 18, a dále pak v částech bodů 7, 9, 10, 16, 19, 22, 23, 24, 25, 26 a 28. Nikde v předmětném rozhodnutí však není jednoznačně vyspecifikováno, kterých konkrétních informací – tedy kterých částí bodů č. 7, 9, 10, 16, 19, 22, 23, 24, 25, 26 a 28 odvolatelovy žádosti se toto odmítnutí konkrétně týká.

K tomu je třeba uvést, že ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a odvolací řízení použije správní řád. Podle správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává vždy soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle § 68 správního řádu obsahuje každé správní rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části musí být uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu.

Výrok rozhodnutí přitom musí být vždy jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze tato část rozhodnutí je závazná a schopná po nabytí právní moci vyvolat konkrétní právní účinky (k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015 ve věci sp. zn. 8 As 141/2021). V napadeném rozhodnutí se povinný subjekt ve výroku omezil na obecné sdělení, že se odvolatelova žádost o informace ze dne 31. 12. 2023 odmítá, cit.: „*v bodech 2, 3 části bodu 7, 9, 10, 16, části bodu 19, 22, 23, 24, 25, 26, 28 z důvodů uvedených v ust. § 11b informačního zákona a v bodech 15, 17 a 18 z důvodů uvedených v ust. § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona*“.

Povinný subjekt však ve výroku opomněl vymezit, které části žádosti, resp. které konkrétní části daných bodů jsou přesně odmítány. Odvolatelova žádost o informace je celkově v jednotlivých bodech formulována velmi košatě a zároveň specificky. Pokud se za takovéto situace povinný subjekt ve výroku omezí na konstatování o částečném odmítnutí daného bodu, resp. bodů, aniž by tento svůj závěr s ohledem na konstrukci žádosti jakkoliv dále rozvedl, je ze strany nadřízeného orgánu nutné zkonstatovat, že na daný výrok je potřeba nahlížet jako na neurčitý. Předmětná formulace výroku napadeného rozhodnutí je v očích nadřízeného orgánu natolik nepřesná a nekonkrétní, že zakládá nepřezkoumatelnost dotčeného rozhodnutí. Stejnou vadou jako výrok pak trpí i odůvodnění tohoto výroku, kde se hovoří pouze o částech konkrétních bodů žádosti, avšak tyto „části“ nejsou nijak specifikovány. Podobně jako z výroku nelze ani z odůvodnění jednoznačně dovodit, kterou část či části stěžovatelovy žádosti povinný subjekt svým rozhodnutím vlastně odmítnul. Jinými slovy, ani z výroku, a ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí není dovoditelné, jaké konkrétní informace – tedy jakou část žádosti povinný subjekt odmítl, když rozhodl o částečném odmítnutí odvolatelovy žádosti v inkriminovaných bodech.

Pomineme-li výrok, resp. jeho neurčitost, pak ani samotné odůvodnění neodpovídá všem nárokům, které zformuloval zákonodárce v § 68 správního řádu. Vedle uvedení zákonného důvodu pro omezení přístupu k informacím totiž musí povinný subjekt vždy náležitě odůvodnit, jaké úvahy, důvody a souvislosti ho vedly k tomuto omezení. V odůvodnění rozhodnutí je tedy třeba uvést konkrétní důvody, proč bylo aplikováno právě dané ustanovení a proč bylo aplikováno způsobem, který vedl k danému rozhodnutí. K řádnému odůvodnění rozhodnutí nepostačí uvedení závěrů, které si správní orgán učinil, ale je nezbytné zachytit rovněž řetězec konkrétních úvah, které správní orgán k takovému závěru dovedly. Nadřízený orgán má za to, že tomuto požadavku povinný subjekt nedostál a své rozhodnutí nevybavil

odpovídajícím odůvodněním, které by přesvědčivě hovořilo pro vybrané důvody pro odmítnutí předmětné žádosti o informace (viz dále). Odvolacímu orgánu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc povinnému subjektu k novému projednání podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Zároveň však odvolací orgán podotýká, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci povinnému subjektu k novému projednání samozřejmě neznamena, že by tento musel automaticky změnit způsob vyřízení předmětné žádosti o informace (např. informace dosud neposkytnuté poskytnout); pouze to pro povinný subjekt znamená, že se bude věci znova a řádně zabývat. Při vyřízení dané žádosti o informace pak nelze vyloučit, že ze strany povinného subjektu dojde k opětovnému rozhodnutí o odmítnutí dané žádosti či její části, avšak takové rozhodnutí musí již zohledňovat veškeré na ně kladené zákonné požadavky. Odmítnaná žádost (či její část) musí být zejména ve výroku rozhodnutí řádně specifikována. Odůvodnění rozhodnutí pak musí odpovídat jeho výroku a musí náležitým způsobem odůvodňovat neposkytnutí požadovaných informací.

Bez ohledu na výše uvedené považuje nadřízený orgán s ohledem na zásadu procesní ekonomie za účelné vyjádřit se pro futuro i k charakteru argumentace užitě v odůvodnění a pomoci tak povinnému subjektu vyvarovat se situace, kdy budou jeho rozhodnutí zbytečně rušena z důvodu ignorace principů, na nichž je právo na informace ve veřejné správě vystavěno.

V případě, který je předmětem tohoto rozhodnutí, povinný subjekt postavil svou strohou argumentaci na neexistenci požadovaných informací (body č. 2, 3, 7, 9, 10, 16, 19, 22, 23, 24, 25, 26 a 28) a na povinnosti chránit práva třetích osob k předmětu práva autorského ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) InfZ (body č. 15, 17 a 18).

Pokud jde o neexistenci požadovaných informací, odkázal povinný subjekt v textu odůvodnění svého rozhodnutí na ustanovení § 2 odst. 4, § 3 odst. 3 a dále pak na § 11b InfZ. V souvislosti s tím pak v tomto odůvodnění mj. uvedl, že žadatel ve vybraných bodech žádosti cit.: „...*poptává skutečnosti – informace, které nejsou předmětem standardní činnosti povinného subjektu, o kterých povinný subjekt nevede evidenci, přičemž z žádného právního předpisu ani nevyplývá povinnost povinného subjektu takovou evidenci vést. Z výše uvedeného je tedy patrné, že povinný subjekt požadovanou informaci nedisponuje, přičemž její získání, pokud by to vůbec bylo možné, by spočívalo ve vytvoření informace zcela nové. Požadovaná informace neexistuje. Odmítnutí informací má oporu v ust. § 11b informačního zákona, neboť povinný subjekt požadovanou informaci nemá.*“

Z formulace, kterou povinný subjekt užil v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí, vyplývá, že tento svou argumentaci postavil na neexistenci požadované informace. Dle názoru odvolacího orgánu, by v případech, kdy se jedná o neexistující informace, měl povinný subjekt pečlivěji přizpůsobit svůj postup specifikům vyplývajícím z konkrétní žádosti. Rozhodne-li se povinný subjekt k vydání rozhodnutí o odmítnutí, měl by svůj postup opravdu důsledně odůvodnit. To v praxi znamená, že nestačí uvést, že se požadované informace nenacházejí v dispozici povinného subjektu, ale zároveň je potřeba uvést, z čeho tento svůj závěr povinný subjekt dovodil. Jinými slovy, je nutné, aby povinný subjekt uvedl, proč se u něj požadované informace nenacházejí, a to zejména s přihlédnutím k ustanovení **§ 68 odst. 3** správního řádu,

které je při vydávání rozhodnutí dle § 15 InfZ ze strany povinného subjektu rovněž nutné vzít v potaz. V předmětném ustanovení je totiž uvedeno, cit.: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Právě ona komplexní a podrobná úvaha povinného subjektu, která by důkladně osvětlovala situaci ohledně nezaznamenaných (resp. neexistujících) informací v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle názoru odvolacího orgánu chybí.

Odvolací orgán přitom a priori nezpochybňuje závěry ohledně neexistence požadovaných informací, je však nezbytné zdůraznit, že povinný subjekt velmi výrazně podcenil procesní postup v dané situaci, když argumentaci postavil na poněkud obecném zkonstatování stran neexistence požadovaných informací. Dle názoru odvolacího orgánu měl povinný subjekt přistoupit k výrazně podrobnějšímu odůvodnění svých závěrů. Pokud se povinný subjekt domnívá, že požadovanými informacemi nedisponuje, nelze tento závěr učinit jen na základě povšechného konstatování, že se takové informace nenacházejí v dispozici povinného subjektu, aniž by tento provedl patřičná šetření v dané věci.

Pokud povinný subjekt uvádí, že odvolatel „*poptává skutečnosti – informace, které nejsou předmětem standardní činnosti povinného subjektu*“, pak lze samozřejmě takovéto vyjádření chápat tak, že povinný subjekt dává povinnost disponovat určitými informacemi do souvislosti s konkrétní agendou, s tím, že požadavek odvolatele jde nad rámec této „běžné“ činnosti. Takovéto vyjádření však v očích nadřízeného orgánu vyvolává spíše pochybnosti stran skutečné situace. Jinými slovy, z užití formulace neplyne objektivní závěr o neexistenci požadované informace, citovaný text hovoří spíše pro subjektivní pohled povinného subjektu, který ve vztahu k vybraným bodům obdržené žádosti uvedl, že mu žádný právní předpis neukládá povinnost takovéto informace „evidovat“. Nadřízený orgán k tomuto uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanovení § 11b nehovoří o povinnosti vést o konkrétních informacích evidenci, zmíněné ustanovení říká, cit.: „*Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.*“ Nadřízený orgán je tak nucen konstatovat, že povinný subjekt předmětné ustanovení aplikoval nedůsledně. Termíny „mít“ a „evidovat“ rozhodně nelze vnímat jako synonyma. Potom skutečnost, že povinný subjekt nějakou informaci neeviduje, nemusí nutně znamenat, že takovouto informaci zároveň vůbec nemá.

Bez ohledu na to, vyslovení závěru stran neexistence by mělo automaticky předcházet zevrubné „dohledávání“ daných informací v úřadovnách povinného subjektu. Požadované informace totiž mohou být součástí i jiných materiálů, např. projektové dokumentace, e-mailové korespondence, či sdělení odrážejících interní komunikaci v rámci jednotlivých pracovišť povinného subjektu, apod. Jinými slovy, předmětná informace může vyplývat z relevantního kontextu a stejně tak může být i součástí jiné informace.

Zákonný znak informace v podobě „*záznamu*“ určité informace potom nelze vnímat striktně tak, že informace je zaznamenána (a existuje) pouze tehdy, jestliže její záznam přesně odpovídá položenému dotazu. O zaznamenanou informaci se bude jednat i tehdy, jestliže požadovaný údaj vyplývá z činnosti povinného subjektu, tedy **jestliže jej lze dovodit z jiných zaznamenaných informací**. Od povinného subjektu se tedy předpokládá, že vyvine přiměřené úsilí, aby požadované informace dohledal, případně dovedl, či se o to alespoň pokusil.

Jinými slovy, aby se přesvědčil, že danou informaci skutečně nemá, a svou snahu směřující k tomuto zjištění také písmeně zachytil v odůvodnění odmítavého rozhodnutí ve smyslu § 15 InfZ, ideálně aby tak učinil i ve vztahu ke konkrétní informaci, která je odmítána. Pokud jsou ze strany žadatele v rámci jednotlivých bodů jeho žádosti požadovány informace natolik různorodé a obsahově snadno oddělitelné (dosud vynaložené náklady, počet zrealizovaných přípojek, digitální vektorová polohopisná situace komunikací a veřejných prostranství na území obce, atd.), pak bylo namístě, aby se povinný subjekt ve své argumentaci více zaměřil právě na konkrétní požadované informace, jinými slovy, aby vysvětlil, jak dospěl k závěru, že právě tou či onou informací z důvodů její neexistence nedisponuje, případně proč, a to z toho důvodu, aby tak předešel případným pochybnostem o správnosti svého tvrzení. Zjednodušené plošné tvrzení o neexistenci nutně svádí k pochybnostem odvolatele o správnosti postupu povinného subjektu, zvláště pak, pokud je odvolatel přesvědčen, že informace musí existovat, jak tento několikrát uvedl ve svém odvolání.

Od povinného subjektu se tedy předpokládá, že vyvine přiměřené úsilí, aby požadované informace dohledal, případně dovedl, či se o to alespoň pokusil. Jinými slovy, aby se přesvědčil, že danou informaci skutečně nemá, a svou snahu směřující k tomuto zjištění také vtělil do odůvodnění odmítavého rozhodnutí, neboť je žádoucí, aby se postup povinného subjektu nemohl stát předmětem zpochybnění. Nejen s ohledem na principy dobré správy a základní zásady činnosti orgánů veřejné správy lze mít jednoznačně za to, že z textu rozhodnutí musí každý žadatel vždy vyčíst, proč daný orgán veřejné správy rozhodl právě tak, jak rozhodl.

Tohoto stavu lze dosáhnout pouze tak, že vydávaná rozhodnutí, přesněji tedy odůvodnění těchto rozhodnutí, nebudou žadatelům poskytovat prostor pro možné pochybnosti a spekulace. Lapidárně řečeno, pokud obec na svém území a na své náklady buduje optickou síť, lze rozumně předpokládat, že o těchto nákladech bude mít alespoň elementární přehled, byť se v reálu nemusí jednat o „standardní činnost povinného subjektu“. Když je následně povinný subjekt na tyto náklady dotázán a rozhodne o odmítnutí takového požadavku z důvodu neexistence poptávané informace, lze mít z pohledu nadřízeného orgánu za to, že takovéto rozhodnutí bude ze strany povinného subjektu velmi pečlivě odůvodněno.

Jinak řečeno, je zásadní, aby se povinný subjekt ve svém odmítavém rozhodnutí (pokud se tedy rozhodne jej vydat) vždy zabýval naplněním obou znaků, které obsahuje § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím (viz výše na str. 6). Povinný subjekt se tedy musí zabývat jak tím, že danou informaci fakticky nemá, tak i tím, že nemá zákonnou povinnost takovouto informaci mít, a to ve vztahu ke každé konkrétní informaci, která je odmítána, nikoliv povšechně, bez patřičné specifikace.

Těmto požadavkům však povinný subjekt v napadeném rozhodnutí jednoznačně nedostal, když se spokojil s velmi zobecňujícím pohledem na obdrženou žádost a neexistenci informací spíše zkonstatoval než by ji skutečně důkladně zdůvodnil, přitom ani zákonnou povinností disponovat příslušnou informací, resp. informacemi se povinný subjekt plnohodnotně nezabýval. Vzhledem ke shora popsaným nedostatečnostem odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo možné závěry povinného subjektu potvrdit. Odvolací orgán má za to, že v tomto povinný subjekt pochybil, když své rozhodnutí nevybavil dostatečně přesvědčivým odůvodněním, které by odvolací orgán byl schopen adekvátně přezkoumat.

Pokud jde o odmítnutí bodů 15, 17 a 18 z důvodu autorskoprávní ochrany, jsou závěry nadřízeného orgánu stran nedostatečnosti odůvodnění prakticky totožné. Ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského (nebo práv souvisejících s právem autorským) dle § 11 odst. 2, písm. c) InfZ je samozřejmě legitimním zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti o informace (či její části), ovšem tento důvod nelze aplikovat takříkajíc bez dalšího. V opačném případě by bylo možné odmítat víceméně svévolně jakoukoliv žádost o informace s tím, že se na dané informace vztahuje autorskoprávní ochrana.

K problematice ochrany autorských práv v souvislosti s poskytováním informací je proto nutné uvést následující. Tématem se do hloubky zabýval Ústavní soud (nález sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. března 2017), který mj. dovodil tyto skutečnosti:

„Na jedné straně nelze přijmout výklad, že na základě žádosti o informace, kterou postačí podat i ústně a nemusí být nijak odůvodněna, mají povinné subjekty vždy a za všech okolností zpřístupnit veškeré materiály bez ohledu na případnou ochranu autorským právem. To by znamenalo přímé popření § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím a v řadě případů i zásah do práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti podle čl. 34 odst. 1 Listiny. Naznačeným přístupem by mohly být znehodnoceny výsledky náročných a nákladných tvůrčích procesů, např. rozsáhlých analýz, tematických studií či architektonických projektů. Nelze se přitom spolehnout na následnou kontrolu, tedy že žadatel s poskytnutými informacemi naloží zodpovědně a při vědomí požadavků autorského zákona; uvedené řešení by mohlo ve svém důsledku ohrozit spolupráci třetích osob - nositelů autorských práv - s orgány veřejné moci.

Na druhé straně ovšem nelze ústavně aprobovat ani opačné krajní řešení a vyloučit z poskytování jakékoli informace, které mohou i jen potenciálně vykazovat určité prvky ochrany autorským právem. Takto formulovaný přístup by mohl významné části působnosti povinných subjektů vyvázat z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ať již na podkladě objektivně dané, ale jen nevýznamné, či dokonce jen účelově dovozované ochrany autorským právem. Tím by byla nepřipustně omezena práva žadatelů a současně dotčeno ústavně zaručené právo na informace podle čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5 Listiny, jakož i ohrožena efektivní kontrola orgánů veřejné moci jako smysl a cíl úpravy poskytování informací o výkonu jejich působnosti. Ve svém důsledku by tento modus mohl vést až k přenášení určitých činností povinných subjektů na třetí osoby jako na (tvrzené) nositele autorských práv.

Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré

požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace.“

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že povinný subjekt musí nejdříve přezkoumat, zda požadovaná informace skutečně naplňuje definiční znaky díla podle § 2 autorského zákona a podléhá tak režimu tohoto zákona. Pokud povinný subjekt dojde k závěru, že požadovaná informace je autorským dílem, nelze automaticky bez dalšího aplikovat § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, ale musí být provedeno další posouzení vzniklého konfliktu dvou práv, tj. práva na informace a práva na ochranu autorských práv. Dále je nutno postupovat podle § 34 písm. a) autorského zákona, podle kterého „*do práva autorského nezasahuje ten, kdo užije v odůvodněné míře dílo na základě zákona pro účely veřejné bezpečnosti, pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu nebo pro parlamentní jednání a pořízení zápisu o něm*“.

Pod slovní spojení „*užití pro úřední účely*“ Ústavní soud podřazuje i nakládání s autorským dílem formou poskytnutí tohoto díla na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedený § 34 písm. a) autorského zákona však obsahuje pro užití díla podle tohoto ustanovení korektiv „*v odůvodněné míře*“, což v případě kolize práva na informace a ochrany autorského práva neznamena automatické upřednostnění práva na informace, ale naopak vyžaduje hledání důvodů, které svědčí ve prospěch případného poskytnutí informací podléhajících ochraně autorského zákona. Povinný subjekt tedy musí zvážit povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci a na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Zároveň musí povinný subjekt zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací (v daném případě např. možnost potenciálního zneužití koordinačních situačních výkresů – bod 15, digitální vektorové polohy tras již položených chrániček a mikrotubiček – bod 17 a digitální vektorové polohy kanalizace – bod 18 odvolatelovy žádosti o informace).

Poskytnutí požadované informace je přitom pravidlem, z něhož lze udělat výjimku v případě závažných důvodů pro ochranu autorského práva. (viz také rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 10 A 186/2013 – 49 ze dne 15. června 2017).

Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl odvolací orgán v přezkoumávaném případě k závěru, že povinný subjekt nedostatečně a nesprávně odůvodnil odmítnutí bodů 15, 17 a 18 předmětné žádosti o informace, když neposkytnutí předmětné informace odůvodnil pouze tím, že by poskytnutím informace, které považuje za autorské dílo, porušil ochranu práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským. Takovéto odůvodnění je potřeba vnímat jako jednoznačně nedostačující. V rámci odvolacího řízení by toto odůvodnění neobstálo, a i za předpokladu, že by rozhodnutí netrpělo jinými vadami, muselo by být toto rozhodnutí zrušeno právě z důvodu nedostatečnosti jeho odůvodnění.

V souvislosti s charakterem požadované informace je nutno dále upozornit na institut tzv. **dotčených osob**. Jedná se o osoby, jichž se požadovaná informace týká a jejichž práva mohou být případným poskytnutím této informace dotčena. Podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se pak na postup povinného subjektu podle zákona o svobodném přístupu k informacím použijí ustanovení

správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů. Mezi základní zásady patří i zásada vymezená v § 4 odst. 4 správního řádu, cit.: „*Správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu.*“ Jak plyne z judikatury správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014 sp. zn. 1 As 189/2014) při každém poskytnutí informací by měl povinný subjekt vyrozumět dotčené osoby o podané žádosti a případně i uvažovaném způsobu jejího vyřízení. Současně by měl umožnit dotčeným osobám se k věci vyjádřit, aby jim dal možnost hájit jejich práva (případné negativní vyjádření dotčené osoby k poskytnutí informace by přitom neměl povinný subjekt automaticky považovat za důvod pro odmítnutí žádosti o informace).

Další povinností povinného subjektu ve vztahu k dotčeným osobám je informovat je o způsobu vyřízení žádosti, a to s ohledem na jejich možnost bránit se proti poskytnutí daných informací. Pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení pak již s ohledem na dikci § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím platí ustanovení o účastenství vyplývající z § 27 správního řádu. Opomenutí povinností povinného subjektu k dotčeným osobám je zásadní vadou postupu povinného subjektu, v případě vydání odmítavého rozhodnutí je pak zásadní procesní vadou zejména neoznámení tohoto rozhodnutí dotčené osobě.

V daném případě povinný subjekt část předmětného rozhodnutí odůvodňuje ochranou autorských práv třetí osoby, avšak tuto osobu ve spise výslovně neidentifikuje a ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by předmětné rozhodnutí bylo této dotčené osobě zasláno. Povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze zmiňuje, cit.: „*Povinný subjekt vědom si této autorské ochrany osloví autory se žádostí, zda souhlasí, aby žadateli byly požadované informace poskytnuty, nicméně s ohledem autorskou ochranu požadovaných informací nebylo možné v době vydání rozhodnutí rozhodnout jinak než požadovanou informaci odmítnout.*“ Z pohledu nadřízeného orgánu se povinný subjekt v rozhodnutí vyjádřil tak, že se s autory coby dotčenými osobami teprve chystá jednat, ačkoliv tak měl učinit ihned po obdržení žádosti a zahrnout tyto subjekty hned od začátku do procesu vyřizování.

Postup povinného subjektu vůči dotčeným osobám tedy v přezkoumávaném případě vykazuje zásadní nedostatky, které vedle dalšího způsobují nezákonnost předmětného rozhodnutí. Pro úplnost odvolací orgán dodává, že toto rozhodnutí o zrušení rozhodnutí povinného subjektu nemůže zaslat případným dotčeným osobám (či osobě), jelikož tato osoba či osoby nebyly ze strany povinného subjektu ve spisovém materiálu řádně identifikovány.

Závěrem ještě odvolací orgán dodává poznámku k problematice zaslání spisového materiálu. Odvolací orgán je nucen konstatovat, že zasláný spisový materiál není, co do informací požadovaných v předmětné žádosti o informace, kompletní. Pokud povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje (to se týká bodů č. 15, 17 a 18 žádosti), měl by je v rámci odvolacího řízení, ve kterém je přezkoumáváno odmítnutí těchto informací, postoupit odvolacímu orgánu spolu se spisovým materiálem. Pokud by došlo v budoucnu k opětovnému postoupení daného spisového materiálu odvolacímu orgánu v rámci případného dalšího odvolacího řízení, ze spisového materiálu by mělo jednoznačně vyplývat, který dokument postoupený odvolacímu orgánu je ze strany povinného subjektu považován za poptávanou

informaci a který je ze strany povinného subjektu v rámci rozhodnutí o odmítnutí odmítán. V případě, který je předmětem tohoto rozhodnutí, rozhodl povinný subjekt u tří bodů odvolatelské žádosti o jejich odmítnutí, a to z důvodu ochrany autorského práva. Posoudit oprávněnost tohoto důvodu v celé šíři však může odvolací orgán pouze tehdy, pokud má předmětné informace, o něž se vede řízení, k dispozici. Tato podmínka však v daném případě nebyla splněna.

Odvolací orgán tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je z důvodů popsaných výše nepřezkoumatelné. Závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je přitom vždy spojen s nutností takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, čemuž odpovídá i výrok tohoto rozhodnutí o odvolání. Ze strany povinného subjektu je proto nutné zabývat se žádostí znovu v rozsahu bodů uvedených výše ve výroku tohoto rozhodnutí. To pro povinný subjekt znamená, že se bude věcí znova a řádně zabývat, a to v rozsahu všech bodů žádosti specifikovaných ve výroku. Závěrem odvolací orgán dodává, že vzhledem k tomu, že podanému odvolání bylo vyhověno v celém rozsahu, nezabýval se odvolací orgán rozbořem jednotlivých odvolacích námitek, neboť toto vyhodnotil jako neúčelné.

Pro úplnost pak odvolací orgán uvádí, že po vyhodnocení celé situace nepřistoupil k aplikaci § 16 odst. 4, tedy nevyzval povinný subjekt k doplnění spisu o údaje nezbytné k postupu podle odstavce § 16 odst. 5, zejména k uvedení všech důvodů pro odmítnutí žádosti včetně jejich odůvodnění, neboť takový postup vyhodnotil jako neúčelný. Takový postup odvolacího orgánu připadá v úvahu pouze tehdy, je-li zřejmé, v jakém rozsahu je žádost o informace vlastně odmítána, tedy jinými slovy je zřejmé, co je vlastně předmětem přezkumné činnosti nadřízeného orgánu. Odvolací orgán nemůže v případě, kdy povinný subjekt vydal napadené rozhodnutí v samostatné působnosti (samostatná působnost povinného subjektu zde vyplývá z toho, že předmětem žádosti jsou informace z oblasti samostatné působnosti obce), svým rozhodnutím měnit napadené rozhodnutí (viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu). V předmětném případě tedy nemůže odvolací orgán napravit svým rozhodnutím nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, resp. neurčitost jeho výroku. Stejně tak nemůže odvolací orgán svým rozhodnutím napravit skutečnost, že na svých právech byly zkráceny dotčené osoby.

IV.

Pokud jde o podanou stížnost, resp. o body č. 1, 4, 5, 8, 12, 13, 14 a 20 shora uvedené žádosti, jejichž nevyřízení ve své stížnosti akcentoval žadatel, uvádí nadřízený orgán následující.

V první řadě je potřeba upozornit, že stěžovatel zkrájí své stížnosti identifikuje jednotlivé stížnostní body v rozsahu nevyřízených bodů jeho žádosti o informace, konkrétně jde o body č. 1, 4, 5, 12, 13, 14 a 20. Dále v textu své stížnosti však stěžovatel zmiňuje i další bod předmětné žádosti o informace, přesněji tedy jeho nevyřízení ze strany povinného subjektu. Tento bod stěžovatel označil č. 7 a ocitoval zde celou pasáž své žádosti. Porovnáním citované části žádosti s textem samotné žádosti o informace dospěl nadřízený orgán k závěru, že stěžovatel ve své stížnosti navzdory číselnému označení fakticky napadá vyřízení bodu č. 8 a nikoliv bodu č. 7, který je spolu s řadou ostatních bodů předmětem podaného odvolání (viz výše). Tuto skutečnost pak logicky promítnul nadřízený orgán do výroku tohoto rozhodnutí, když o bodě č. 7 rozhodl v rámci odvolacího řízení a bod č. 8 pak tento zahrnul do rozhodnutí o stížnosti.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že body č. 1, 4 a 8 vyřizoval povinný subjekt odkazem na webové stránky obce Horka nad Moravou, konkrétně „www.horka.cz, *plán rozvoje*“. V souvislosti s tím je namístě uvést, že takovéto „vyřízení“ nelze vnímat jako plnohodnotnou odpověď, která by plně respektovala znění zákona. Poskytování informací pomocí tzv. odkazu na zveřejněnou informaci je ze zákona možné (upraveno je výslovně v § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím). Odkázat na zveřejněnou informaci lze pouze ve lhůtě do 7 dnů od doručení dané žádosti o informace, přičemž tato lhůta je koncipována jako prekluzivní. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt na obdrženou žádost o informace reagoval až o měsíc později, nelze zvolený způsob vyřízení „odkazem“ akceptovat jako legálně konformní. Krom toho je potřeba dodat, že odkazu je možné ze strany povinného subjektu využít, jen pokud je informace zveřejněna přesně v poptávané podobě (ne, pokud by si musel ze zveřejněných dokumentů žadatel příslušné údaje sám vyhledávat (blíže viz judikát sp. zn.: 10 A 182/2017, b. 20 a 21). Odkaz žadatele na webové stránky jej musí „přesně“ navést na požadované informace, případně vysvětlit, jak tyto dále získat. V žádném případě tedy nestačí jen obecný odkaz na webové stránky obce, jako tomu je v tomto případě (blíže viz soudní rozhodnutí sp. zn.: 55 A 65/2021, b. 26). Při pohledu na vyřizující dopis označený č. j.: HB/31/2024 a nadepsaný jako „*Poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“ je dle názoru nadřízeného orgánu zřejmé, že v bodech č. 1, 4 a 8 povinný subjekt nevyřídil stěžovatelskou žádost o informace v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, neboť v případě realizovaného odkazu jde o odkaz na hlavní webovou stránku obce a takovýto způsob vyřízení nelze s ohledem na výše popsání akceptovat.

Pokud jde o bod č. 5, uvádí nadřízený orgán následující. Žadatel svůj dotaz v rámci tohoto bodu zformuloval následovně, cit.: „*Informace, zda je optická síť v majetku obce Horka nad Moravou již v provozu, kdo je jejím provozovatelem, a pokud je v provozu, jaká je nabídka služeb a jaká je u služeb domácnostem úroveň SLA (Service Level Agreement / garantovaná dostupnost služby)*“. Povinný subjekt v reakci na to ve svém výše konkretizovaném odpovědním dopise k danému bodu sdělil, cit.: „*Optická síť je v majetku obce je, více www.horka.cz, plán rozvoje*“. Stěžovatel k tomuto ve své stížnosti uvedl, že poskytnutá reakce povinného subjektu neobsahuje odpovědi na položené dotazy. Stěžovatel se spokojil pouze s odpovědí na dílčí dotaz týkající se identity provozovatele optické sítě – tuto informaci poskytl povinný subjekt v rámci své odpovědi k bodu č. 6 žádosti, když uvedl, cit.: „*Obec nemá provozovatele odlišného od vlastníka*“. Ve zbývajícím rozsahu bodu č. 5 povinný subjekt žadateli dle jeho slov nevyhověl a požadované informace neposkytl. Z vyjádření stěžovatele tak nadřízený orgán dovodil, že stěžovatel nenapadá postup povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti v bodě č. 5 v celém rozsahu, ale vyjímá z něj svůj požadavek na sdělení identity provozovatele optické sítě. Postup povinného subjektu při vyřizování bodu č. 5 své žádosti o informace tedy stěžovatel napadl v rozsahu „*Informace, zda je optická síť v majetku obce Horka nad Moravou již v provozu, a pokud je v provozu, jaká je nabídka služeb a jaká je u služeb domácnostem úroveň SLA (Service Level Agreement / garantovaná dostupnost služby)*“.

Nadřízený orgán následně porovnal text odpovědi s formulací žádosti a dospěl k závěru, že tato jednoznačně nekoresponduje s požadavkem žadatele. Povinný subjekt předmětný bod č. 5 v rozsahu napadeném stěžovatelem vůbec nevyřídil, přitom má nadřízený orgán za to, že minimálně na dílčí dotaz, zda je optická síť již

v provozu mohl povinný subjekt odpovědět prostým ano/ne. Nadřízený orgán proto rozhodl o vrácení tohoto bodu v rozsahu napadení stěžovatelem k novému vyřízení. Tomuto odpovídá i formulace výrokové části tohoto rozhodnutí.

Body č. 12 a 13 spolu věcně souvisejí. Stěžovatel své požadavky v těchto bodech formuloval následovně, cit.: „12) U kterého dodavatele (projekční kancelář, OSVČ projektant či jiná firma) byly objednány projekční práce k akci „Optické trasy – Horka nad Moravou, ul. Nám. Osvobození po vodní tok“, smlouva (pokud existuje), cena, objednaný rozsah prací či jiná jejich úplná specifikace, požadovaný termín dokončení, a to vše i v případě, že objednávka byla učiněna ústně či jinou formou.“

a „13) Seznam ostatních projekčních prací objednaných obcí Horka nad Moravou u tohoto dodavatele za posledních 6 let, vč. ceny, objednaného rozsahu prací či jiné jejich úplné specifikace, požadovaného termínu dokončení, a to vše i v případě, že objednávka byla učiněna ústně či jinou formou.“

Povinný subjekt k bodu č. 12 uvedl, cit.: „Obec si u žádného dodavatele projekční práce k akci „optické trasy – Horka nad Moravou, ul. Nám. Osvobození povodní tok“ neobjednala.“ K bodu č. 13 pak povinný subjekt uvedl pouze cit.: „Viz odpověď na žádost pod bodem 12.“

Stěžovatel se s takto koncipovaným vyřízením své žádosti nespokojil a k oběma dotčeným bodům ve své stížnosti uvedl, cit.: „Jak je patrné z vyhlášeného územního řízení č.j. SMOL/325994/2023/OS/US/Sol, obec Horka nad Moravou je investorem akce „Optické trasy – Horka nad Moravou, ul. Nám. Osvobození po vodní tok“. Tato akce je povolována projektovou dokumentací zpracovanou autorizovaným inženýrem [REDAKCE] - [REDAKCE] Vzhledem k tomu, že projektové dokumentace se nezpracovávají samy od sebe, ale na základě objednávky investora, je nepochybné, že nějaká objednávka, smlouva nebo jiný dokument, i kdyby ústní, musí ke vztahu investor – projektant existovat. Považujeme za nehorázné, aby obec takové informace tajila.“

Nadřízený orgán danou argumentaci stěžovatele zvážil a vzhledem k tomu, že povinný subjekt se k celé věci nijak blíže nevyjádřil (např. v průvodním dopise), je nadřízený orgán nucen konstatovat, že má stran vyřízení předmětných bodů 12 a 13 vážné pochybnosti. Pokud povinný subjekt figuruje v rámci konkrétního projektu jako investor, lze rozumně předpokládat, že v souvislosti s tím došlo z jeho strany také k zajištění projektové dokumentace. Tu může logicky zpracovávat jen k tomu oprávněná autorita a lze rozumně předpokládat, že takovouto činnost bude realizovat na základě smluvního ujednání právě s objednatelem/investorem celé akce. Argumentace stěžovatele je v tomto ohledu jasná a srozumitelná, oproti tomu povinný subjekt se k celé záležitosti nijak nevyjádřil. Aby mohl nadřízený orgán posvětit vyřízení daných bodů žádosti, potřeboval by pro takový závěr výraznější oporu ve spise. Vzhledem k tomu, že postoupený spisový materiál žádné bližší vyjádření povinného subjektu neobsahoval, přetrvávají na straně nadřízeného orgánu pochybnosti stran vyřízení žádosti v obou výše uvedených bodech. Jinými slovy způsob vyřízení bodů č. 12 a 13 nemá oporu ve spisovém materiálu, a proto nadřízenému orgánu nezbylo, než oba tyto body vrátit povinnému subjektu k novému vyřízení.

V rámci bodu č. 14 stěžovatel požadoval, cit.: „*Seznam ostatních projekčních prací objednaných obcí Horka nad Moravou za posledních 6 let v rámci nichž je navrhována pokládka chrániček nebo mikrotrubiček pro optické kabely, vč. informace u koho je objednáno, jaká je sjednaná cena za tyto práce, v jakém termínu mají být práce dokončeny, smlouva na provedení prací (pokud existuje), požadovaný rozsah či jiná úplná specifikace prací, a to i případě, že objednávka byla učiněna ústně nebo jinou formou.*“ Povinný subjekt tento bod žádosti vyřídil odkazem na svou odpověď k bodu č. 12 předmětné žádosti o informace. Ve své stížnosti k tomuto bodu pak stěžovatel uvedl, cit.: „Odpověď na tuto otázku není obsažena v odpovědi na dotaz 12. Obec Horka nad Moravou tvrdí, že při svých investičních akcích buduje optickou síť. Vzhledem k tomu, že budování telekomunikačních sítí vyžaduje platné povolení a pro jeho získání je nutné stavebnímu úřadu předložit projektovou dokumentaci, musely být i jiným k částem optické sítě, než je stavba uvedená v dotaze č. 12, vyhotoveny a tedy i objednány příslušné projektové dokumentace.“

Nadřízený orgán posoudil odpověď povinného subjektu ve vztahu k formulaci žádosti v předmětném bodě č. 14 a dospěl k závěru, že je nutné přisvědčit výše citované námitce stěžovatele. Dotaz formulovaný v bodě č. 14 není po věcné stránce přímo navázán na bod č. 12, odpověď povinného subjektu ve formě odkazu na bod 12 proto v očích nadřízeného orgánu nedává smysl. Povinný subjekt by měl vždy vycházet z formulace užití žadatelem, tzn. odpovídat na to, na co je ze strany žadatele tážán. K tomuto v případě bodu č. 14 nedošlo, povinný subjekt žádost v tomto bodě nevyřídil v souladu se zákonem, a proto nadřízený orgán vrátil i tento bod žádosti k novému vyřízení povinnému subjektu.

Konečně, pokud jde o bod č. 20 stěžovatelovy žádosti o informace, ten obsahoval následující požadavek, cit.: „*Aktuální digitální vektorová poloha těch úseků veřejného osvětlení na území obce Horka nad Moravou, které jsou geodeticky zaměřeny a to v dgn nebo dwg s uvedením souřadného systému. Zejména jde o úseky položené v rámci proběhlých rekonstrukcí komunikací a veřejných prostranství, které proběhly za posledních 6 let, pokud nejsou součástí dat poskytnutých jako odpověď na předchozí otázku. V žádném případě nežadáme zpracování nějakých dat za účelem vyřízení této žádosti, kterým by si obec Horka nad Moravou mohla zdůvodňovat další šikanózní poplatek. Žádáme o poskytnutí těch polohopisných souborů, které za účelem vlastní evidence a také za účelem jejich budoucího předání do digitální technické mapy kraje, obec Horka nad Moravou již nyní má k dispozici! Povinnost poskytnout tuto informaci vyplývá také z §161 zákona č. 183/2006sb. – stavební zákon.*“

V odpovědním dopise č. j.: HB/31/2024 k tomuto povinný subjekt poznamenal, cit.: „*Viz příloha k bodu 20*“, tuto přílohu však nepostoupil nadřízenému orgánu v rámci spisové dokumentace k dané věci. Nadřízený orgán tak nebyl schopen odpovídajícím způsobem přezkoumat adekvátnost vyřízení žádosti v příslušném bodě, neboť tento neměl možnost posoudit, jakých materiálů se žadateli v rámci vyřízení tohoto bodu ve skutečnosti dostalo. Pokud tedy stěžovatel ve své stížnosti k tomuto bodu mj. uvádí, cit.: „*Poskytnutá informace je neúplná a vadná*“, pak je nadřízený orgán v souvislosti s tím nucen konstatovat, že oprávněnost této stížnostní námitky neměl tento možnost adekvátně posoudit, neboť předmětnou informaci tento neměl vůbec k dispozici. Postup povinného subjektu při vyřizování stěžovatelovy žádosti v daném bodě proto považuje nadřízený orgán za nepřezkoumatelný.

V neposlední řadě je pak nadřízený orgán opětovně nucen upozornit povinný subjekt na povinnost chránit práva dotčených osob. Jak plyne z judikatury správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014 sp. zn. 1 As 189/2014) při každém poskytování informací by měl povinný subjekt vyzkoušet dotčené osoby o podané žádosti a případně i uvažovaném způsobu jejího vyřízení. Současně by měl umožnit dotčeným osobám se k věci vyjádřit, aby jim dal možnost hájit jejich práva (případně negativní vyjádření dotčené osoby k poskytnutí informace by přitom neměl povinný subjekt automaticky považovat za důvod pro odmítnutí žádosti o informace). Další povinností povinného subjektu ve vztahu k dotčeným osobám je informovat je o způsobu vyřízení žádosti, a to s ohledem na jejich možnost bránit se proti poskytnutí daných informací. Problematiku „dotčených osob“ by měl povinný subjekt zkoumat vždy v souvislosti s charakterem požadované informace, jak už bylo ze strany nadřízeného orgánu podrobně rozebráno výše (str. 9 až 10).

V.

Pro futuro krajský úřad coby nadřízený, resp. odvolací orgán podotýká následující. Pokud jde o (ne)úplnost zaslaného spisového materiálu, je nutné zdůraznit, že v rámci přezkumu postupu povinného subjektu je zcela zásadní, aby měl tento možnost seznámit se se všemi informacemi, které jsou předmětem řízení (je-li to objektivně možné), v opačném případě se povinný subjekt vystavuje riziku, že jeho postup bude pro nadřízený orgán nepřezkoumatelný.

Krom úplnosti spisového materiálu je rovněž zásadní, aby odpověď povinného subjektu či informace povinným subjektem poskytovaná vždy vycházela z žádosti jako takové, tzn. z formulace, kterou pro zachycení svého požadavku zvolil žadatel. Jinými slovy, je důležité, aby povinný subjekt odpovídal vždy na to, na co je ze strany žadatele tážán, což je nejjednodušší způsob, jak se vyhnout vzájemnému nepochopení a interpretačním neshodám.

Pro úplnost je odvolací orgán nucen zkonstatovat porušení lhůty ze strany povinného subjektu. Jak vyplynulo ze spisu, žádost byla povinnému subjektu doručena 31. 12. 2023 (byť povinný subjekt na některých písemnostech uvádí datum 2. 1. 2024), lhůtu pro vyřízení si následně povinný subjekt prodloužil o deset dnů (viz výše popis procesní historie). Posledním dnem lhůty pro vyřízení tak bylo datum 25. 1. 2024. K odeslání výše uvedeného rozhodnutí č. j.: HB/32/2024 o částečném odmítnutí žadatelovy žádosti o informace a vyřizujícího dopisu č. j.: HB/32/2024 do datové schránky žadatele došlo až 31. 1. 2024. Jedná se sice o lhůtu pořádkového charakteru, její porušení však nelze přehlédnout, ať už z pohledu principů dobré správy či s přihlédnutím k zásadním zásadám činnosti správních orgánů.

Závěrem odvolací orgán uvádí, že v souladu s § 16 odst. 5 InfZ zkoumal, zda lze v posuzovaném případě vydat tzv. informační příkaz, tj. vykonatelným rozhodnutím přikázat povinnému subjektu poskytnutí požadovaných informací odvolateli, přičemž dospěl k závěru, že toto nelze. V případě předmětné žádosti o informace vydání informačního příkazu brání pochybnosti ohledně toho, jaký okruh informací je napadeným rozhodnutím odmítán, a tudíž odvolací orgán není schopen vyhodnotit, zda skutečně pro tyto informace svědčí zákonný důvod pro jejich odmítnutí uvedený povinným subjektem v napadeném rozhodnutí. Stejně tak nelze informační příkaz vydat proto, že nadřízený orgán nemá najisto postaveno, jak vypadá co do obsahu i formy celková množina informací požadovaných žadatelem. Podmínkou pro vydání

informačního příkazu je totiž skutečnost, že odvolací orgán má k dispozici příslušné informace, o něž se vede řízení. Tato podmínka však v posuzovaném případě není splněna. Žadatelem požadované informace nebyly součástí spisového materiálu postoupeného povinným subjektem, navíc není zřejmé, je-li existence některých požadovaných informací z pohledu InfZ v současnosti reálná – povinný subjekt tvrdí, že jimi nedisponuje. S ohledem na shora popsané skutečnosti proto k vydání informačního příkazu odvolací orgán nepřikročil. Vydání informačního příkazu rovněž brání skutečnost, že na svých právech byly zkráceny dotčené osoby.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se dle ustanovení § 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 91 odst. 1 věta první správního řádu nelze dále odvolat.

Mgr. Šárka Calábková
vedoucí oddělení legislativy a dozoru

Rozdělovník:

1. odvolatel;
2. povinný subjekt;
3. spis.